

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

§. An sit præceptum humanum confitendi venialia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

ut iterum sacramentaliter confiteatur: sed solum ut se præsentet ad recipiendam pœnitentiam, vel satisfaciendum Sedi Apostolicæ, quod mandatum iustum est, & eius transgressio puniatur secunda excommunicatione. Quod quidem facilius potuit præcipi in absolutione ab excommunicatione, ut dixi, quam in absolutione à peccatis: cum enim excommunicatio sit censura imposita ab Ecclesiâ, potest auferri ab Ecclesiâ hoc, vel illo modo, cum hac, vel illa limitatione: peccata autem tolluntur per potestatem à Christo datam Sacerdoti, atque adeo lata semel absolutione directâ in subditum, tolluntur omnino absque limitatione, aut conditione vlla.

S. 4. An sit præceptum humanum confitendi venialia.

129.
An Ecclesiâ
possit præci-
pere confessio-
nem venia-
lium.

Dubitari potest quartò, An possit ab Ecclesiâ præcipi confessio peccatorum venialium? Aliqui negant; Palud. Syluester, & Sotus apud Suar. disp. 22. sect. 8. n. 2. quibus fauet Nauarrus in summa. c. 2. n. 9. Alij communiter affirmant; S. Th. Alensis, Bonavent. apud Suarez ibi, qui eandem sententiam amplectitur. Valquez etiam q. 90. art. 2. dub. 2. & 3. Coninch. disp. 5. n. 53. & alij quorum plures explicant de obligatione confitendi omnia: hoc enim esset nimis durum, & moraliter impossibile. sed aliqua, cum qua limitatione probabile videretur id non excedere potestatem Ecclesiæ. Nam licet confiteri omnia mortalia, si non esset præceptum à Christo, vel confiteri omnia occulta, esset graue onus excedens Ecclesiæ potestatem; confiteri tamen aliqua, hæc, vel illa, non videtur graue onus, & aliunde compensatur utilitate Sacramenti afferentis gratiam ex opere operato.

130.

Vnde infero non solum posse Ecclesiâ confessionem venialium præcipere indirectè, quatenus præciperet vniuersaliter confessionem annuam, & consequenter ille, qui solum haberet venialia, teneretur ex hoc præcepto confiteri venialia; sed etiâ directè, quod immeritò negat Coninch. vbi supra. Nam si propter aliquid non posset, id esset propter rei difficultatem; hæc autem eadem est, quando præciperetur indirectè, neque est magna difficultas, ut dixi, confiteri aliqua, hæc, vel illa. Cur ergo non poterit etiâ directè præcipi? Dices, quia id parû esset vtile; quid enim refert confiteri aliquod veniale, si potest homo alia non confiteri, & eligere, quod voluerit ad implendum illud præceptum? Sed contra, quia hoc ad summum probaret non posse id sub peccato mortali præcipi, quia non esset res magni momenti, & utilitatis. Deinde fortasse non parum, sed multum conducit ad profectum spirituales habere curam, & propositum efficax extirpandi aliquod peccatum veniale, in quod homo solet cadere, quod experientia ostendit in iis, qui frequenter peccata venialia confitentur. Nam licet non confiteantur omnia, sed aliqua, quæ ipsi volunt: hoc tamen ipsum magnum frænum est, & remedium ad corrigendos defectus ordinarios, & peccata leuia.

131.
An de facto
sit tale præ-
ceptum.

An verò de facto sit tale præceptum confitendi aliquando venialia? Multi affirmant, primò propter confessionem annuam; qui enim non habet mortale, cogitur confiteri venialia, ut impleat præceptum annuæ confessionis. Ita Alex. Richard. & Bonavent. apud Valq. q. 90. art. 2. dub. 2. & quidem in praxi positum est, ut omnes confiteantur, vel excommunicentur, tanquam transgressores præcepti Ecclesiastici.

132.

Verior tamen sententia negat, teneri ex præ-

cepto ad confessionem eos, qui sola habent peccata venialia. Hæc est communis Theologorum, quos referunt, & sequuntur Valquez, vbi supra, & Suarez disp. 36. sect. 2. n. 7. Probatur primò, quia præceptum Ecclesiæ in illo cap. omni, est de confitendis omnibus peccatis semel in anno, ergo, solum loquitur de omnibus mortalibus; certum enim est, non esse præceptum de confitendis omnibus venialibus. Secundo, quia Ecclesiâ non præcipitur rem non debitam ex Christi præcepto, sed solum, quod confessio iam præcepta impleatur saltem semel in anno, ut docet Tridentinum sess. 14. c. 1. in fine: ergo solum præcipitur confessionem mortalium; hæc enim sola erat præcepta à Christo.

Fatemur, de facto omnes confiteri, quia apud fideles mirum esset, si inueniatur aliquis, qui inter homines vitam degat, & nec confiteatur per totum annum, nec peccet mortaliter; qui enim absque peccato mortali peragunt annum, solent frequentissimè alia minora peccata confiteri. Vnde qui non confitetur, præsumitur non id facere propter defectum, sed propter excessum materiae. Si quis autem esset absque peccato mortali, non teneretur per se loquendo ex vi præcepti ad confessionem annuam; teneretur tamen communiter propter scandalum ire ad Parochum, & reddere rationem suæ conscientie, ut ostenderet, cur non implet præceptum annuæ confessionis.

Alij secundò dicunt, dari de facto præceptum confitendi venialia saltem respectu aliquorum, quales sunt Monachi Sancti Benedicti, quibus in Clem. 1. de statu Monachorum, præcipitur mensura confessio: hi enim, si mortalia non haberent, tenerentur confiteri venialia, ut impleant illud præceptum. De hoc præcepto variæ sunt sententiæ, de quibus Suar. disp. 36. sect. 1. n. 7. Aliqui dicunt, illud intelligi, sicut præceptum vniuersale annuæ confessionis, nempe, si qui habet materiam necessariam peccati grauis, confiteatur semel in mensi. Alij dicunt, illam quidem esse regulam, qualem habent etiam alij religiosi confitendi semel in hebdomada, non tamen esse præceptum sub peccato mortali. Alij denique dicunt, obligare quidem sub peccato mortali; nec mirum, quod per accidens aliquando obliget ad confessionem venialis hoc enim, ut diximus, non excedit potestatem Ecclesiæ, cum non sit graue onus, quod aliquis confiteatur aliquod peccatum veniale, quod ipse voluerit, quando non habet mortale: præsertim cum posset, si vellet, confiteri solum aliquod mortale, quod iam sæpe confessus sit, vel aliquod etiam veniale antiquum, de quo iam sæpe doluit, & facilius dolet. Quodlibet enim ex his sufficeret ad implendum hoc præceptum (si quod est) confessionis mensuræ. Et quidem quælibet harum responsionum ad præsentem difficultatem videtur probabilis.

S. 5. Per qualem confessionem satisfiat præcepto Ecclesiastico.

Dubitatur quintò, qualis confessio sufficiat ad satisfaciendum huic præcepto Ecclesiastico? Aliqui volunt, satisfieri per quamcumque confessionem; ficto etiam animo factam, absque dolore villo, & absolutione non sequuta: quam sententiam refert, & reicit Valquez q. 92. art. 3. dub. 5. & Suarez disp. 36. sect. 7. num. 1. Alij per confessionem saltem validam ex defectu doloris, quos refert Diana tom. 2. tract. 4. resol. 120. Alij dicunt, satisfieri per confessionem internam quæ sit verum Sacramentum validum,